

Nằm Không Còn Nghe Mưa Dậy Ngồi Viết Nhật Ký

Ngày hôm qua mưa bão. Trọn ngày bão với mưa!
Trời ạ đó câu thơ cũng là cơn mưa bão?

Tưởng tượng em chỉnh áo, em đứng trước tấm gương.
Ngày của em dễ thương và em sắp đi phố...

Thành phố Đà Lạt nhỏ, em sẽ đi không xa...
Chỉ đi lại, đi qua...rồi đi về...tư lự!

Anh biết, anh, em nhớ, như em, anh nhớ em
mà có chút ghen ghen, chắc tại vì mưa nắng?

Nói thế cho nó đặng...nghe lòng vẫn êm ru...
Nói như thể mùa Thu lá vàng bay thương lắm!

Bàn tay em anh nắm, hôm nay mưa lạnh lòng
Bà Cô Gái Vót Chông nghe lạnh lòng hơn nữa...

Một thời trong quá khứ...bay đi giùm. Gió. Mưa.
Một thời hai đứa mơ...không có trong Kinh Thánh!

Chúa không làm trời lạnh. Chúa chỉ cho ấm nồng.
Tất cả Có thành Không. Tự nhiên Chúa giống Phật!

Có thể anh lật đật nói Yêu Em, phải không?
Em thả tóc bồng bồng...tóc đâu có biết nói!

Tiếng mưa là tiếng gọi, anh gọi em từ lòng...
từ bên kia con sông, từ rất sâu rốn bể!

*

*Mỗi giọt mưa giọt lệ
Bong bóng mưa. Bong bóng bay...*

Trần Văn Lệ